

[Korsgaard.]

at jeg er ked af, at det andet Afsnit i § 18 er kommet med. Det forekommer mig nemlig, at hvis dette Forsøg — som man jo i Virkeligheden fra alle Sider er enig om at betragte dette som — skulde mislykkes, saa vil man, naar det er konstateret, at Forsøget er mislykkedes, i Virkeligheden staa ude i det tomme Rum, idet man maa forstaa det saaledes, at hvert af Rigsdagens Ting da har det i sin Magt at forhindre den ene eller den anden Ordning. Dette synes mig at være en beklagelig Tilstand at kunne komme ud i, men, som sagt, Forslaget er i øvrigt efter min Mening blevet forbedret ved Udvalgsbehandlingen.

Naar jeg imidlertid alligevel ikke ved tredie Behandling kan anbefale at stemme for Forslaget, vil jeg gerne her med det samme gøre Rede derfor. Som det staa i min Betænkning, er jeg enig i, at man bør tilstræbe, at Statens Tilskud nedbringes til det Beløb paa 750 000 Kr., der staa anført i Lovforslaget, og jeg vil gerne her understrege, at naar jeg og nogen anden overhovedet kan nære Forventning om, at det Underskud, der nu er ca. 1½ Mill. Kr., i en nær Fremtid kan nedbringes til omtrent det halve, saa er Baggrunden derfor selvfølgelig, at vi om et Aar arbejder med to Scener i Stedet for med een. Naar jeg i sin Tid gik saa stærkt ind for, at man skulde have Radiofonibygningen bygget, saa var det netop ud fra det Synspunkt, at man herigennem i hvert Fald skabte en Mulighed for at nedbringe Teatrets Underskud ganske betydeligt.

Naar man nu i det hele taget ser paa Teatrets Underskud og ser paa Loven af 1911, saa træffer man jo to Udtalelser, som det er værd at hæfte sig ved, for det første den, at det Underskud, vi har, er alt for stort, og dernæst, at Loven af 1911 er en urimelig Lov. Til det første vil jeg gerne have Lov til at sige, at vel ønsker jeg som allerede sagt gerne, at Underskuddet nedbringes, men naar man siger, at det er saa uhyre stort, saa synes jeg alligevel, man gør sig skyldig i en Overdrivelse, og det forekommer mig da at være fuldkommen urimeligt, naar man vil sige, at det kongelige Teater ikke har Interesse for andre end dem, der kommer i dette Teater, altsaa til en vis Grad alene for Københavnerne, naturligvis suppleret med de Mennesker, der kommer tilrejsende. En saadan Paastand er efter min Mening ganske urimelig. Det kongelige Teater har, hvis det opfylder sin Mission, en langt, langt videregaaende Betydning end den, der ligger i, at de og de

Mennesker kommer der, idet Teatret selvfølgelig skal præge hele vort kulturelle Liv paa det Omraade, hvorum Talen her kan være. Jeg maa altsaa paa det bestemteste mene, at de, der vil indsnævre Kredsen af dem, der har Interesse i Kulturfaktoren det kongelige Teater, til dem, der kommer i det kongelige Teater, gør noget ganske urigtigt. Overfor Paastanden om, at der ingen Grund er til, at Staten skal ofre store Beløb paa dette Foretagende, fordi det kun er Københavnerne, der har Fornøjelse af det kongelige Teater, maa jeg da ogsaa have Lov til at understrege, at rent økonomisk set maa man dog ikke være blind for, at Forlystelsesskatten giver et Beløb af 6 Mill. Kr. om Aaret, og da det jo ganske utvivlsomt er Bybefolkningen, der i alt væsentligt betaler disse 6 Mill. Kr., saa skulde jeg dog tro, at man heri har en Begrundelse for, at det ogsaa er forsvarligt at ofre en Del af disse Penge til en Forædling af denne Forlystelse. Jeg maa ganske specielt gøre opmærksom paa, at naar det kongelige Teater ifølge sidste Aars Budget fremtræder med et Underskud paa omtrent 1½ Mill. Kr., saa er jo dog heri indbefattet den Forlystelsesskat, som Teatret selv indtjener, saaledes at det virkelige Underskud kun bliver henved 1 Mill. Kr.

Man har saa ogsaa sagt, at Loven af 1911 er urimelig. Jeg kan til en vis Grad give den Udtalelse Ret, denne Lov — ligesom i Virkeligheden det Lovforslag, vi her staa ved at skulle vedtage — er en Urimelighed, for saa vidt som den siger, at hvis Underskuddet bliver mere end et vist Beløb, saa skal det ikke betragtes som Underskud, men saa skal det tages som Laan paa den ene eller den anden Maade. For saa vidt kan jeg give Ret i, at Loven af 1911 er en Urimelighed, men, som sagt, paa dette Omraade adskiller det Lovforslag, vi nu staa overfor at skulle vedtage, sig sandelig ikke videre fra den gamle Lov. Men for saa vidt som Realiteten i Loven af 1911 er den, at Staten dækker Underskuddet, kan jeg ikke erkende, at der i og for sig er noget urimeligt deri. For hvilket Statsforetagende maa Staten ikke dække Underskuddet? Vilde nogen kunne tænke sig, at man til Statsbanerne sagde: I maa have et Underskud paa, skal vi sige 10 Mill. Kr. for at nævne et nogenlunde stort Beløb, og hvis ikke det gaar med det, saa lukker vi, eller saa lader vi Banerne gaa over til privat Drift? Det vilde man ikke finde mange Tilhængere af i dette Ting og ganske sikkert da i alt Fald ikke i det egentlige Regeringsparti. Saa kan man sige, at her drejer det sig ikke